

У.Ф. 10/2003 на д-р
на д-р И. Бенев.
не постоите от вносител
на чл. 70.
на чл. 70 от закона се създава нова ал. 2, съгласно която
"на територията на здравни заведения, лечебни заведения за болнична помощ и
лечебни заведения по чл. 10 от Закона за лечебните заведения не могат да се откриват
аптеки за продажба на лекарства на граждани." Запазва се досегашният текст на чл. 70,
който става ал. 1 и според който аптеки за продажба на лекарства на граждани могат да
се откриват на територията на лечебните заведения за извънболнична помощ.

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

И С К А Н Е

от граждански представители за установяване
на противоконституционност на разпоредбата на
§ 26, т. 2 от Закона за изменение и допълнение на
на Закона за лекарствата и аптеките в хуманната
медицина (ДВ, бр. 120 от 29 декември 2002 г.)

По чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С § 26, т. 2 от Закона за изменение и допълнение на Закона за лекарствата и аптеките в хуманната медицина, приет от XXXIX Народно събрание на 21 декември 2002 г. (ДВ, бр. 120 от 29 декември 2002 г.) в чл. 70 от закона се създава нова ал. 2, съгласно която "на територията на здравни заведения, лечебни заведения за болнична помощ и лечебни заведения по чл. 10 от Закона за лечебните заведения не могат да се откриват аптеки за продажба на лекарства на граждани." Запазва се досегашният текст на чл. 70, който става ал. 1 и според който аптеки за продажба на лекарства на граждани могат да се откриват на територията на лечебните заведения за извънболнична помощ.

В мотивите към законопроекта за изменение и допълнение на Закона за лекарствата и аптеките в хуманната медицина, внесен от Министерския съвет, не са изложени съображенията, поради които е предложено въвеждането на забрана за откриването на аптеки за продажба на лекарства на граждани на територията на здравни заведения, лечебни заведения за болнична помощ и лечебни заведения по чл. 10 от Закона за лечебните заведения. Не личи този въпрос да е поставян и обсъждан от Народното събрание и при двете гласувания по закона, проведени съответно на 28 май и 21 декември 2002 г. Известно указание за търсения смисъл на оспорваната чрез настоящето искане разпоредба се съдържа в обстоятелството, че изменението на чл. 70 от Закона за лекарствата и аптеките в хуманната медицина се е свързвало – от страна на вносителите – със съответни изменения и на чл. 68 и чл. 69 от същия закон, които обаче не са приети. Не е приета първоначално и оспорената тук ал. 2 – нещо, което в крайна

сметка е станало в резултат на прегласуване, демонстриращо само по себе си неясните съображения, поради които това допълнение е предложено и е станало норма от закона.

Намираме, че не съществува обществен интерес, който да налага ограничаване възможността за правните субекти, открили аптеки на територията на здравни и лечебни заведения, посочени в новата алинея 2 на чл.70, да продължат да извършват въпросната стопанска дейност. Става дума, всъщност, за премахване на тази възможност, т.е. за въвеждането на забрана. А трябва да се има предвид, че в отсъствието на изрична забрана за откриване на аптеки на територията на здравни заведения, лечебни заведения за болнична помощ и лечебни заведения по чл. 10 от Закона за лечебните заведения в страната са открити – на основата на надлежна лицензия от Министерството на здравеопазването – и действат редица аптеки на територията на такива заведения.

Поддържаме, на първо място, че ефектът от приложението на закона, изразяващ се в необходимостта тези аптеки да бъдат закрити, съставлява неоправдана намеса в упражняването на правото свободно да се упражнява стопанска дейност, както и на правото на собственост. Ограничаването на тези права се извършва на основания, които са извън конституционно допустимите, съответно от чл.19 и чл.17 от Конституцията.

Както самият Конституционен съд нееднократно е изтъквал, принципите на чл.19, ал.1 и 2 от Конституцията “търпят държавно регулиране чрез законодателно ограничаване, [когато са налице] съображения за наличието на обществен интерес от по-висш порядък, заради който да бъде ограничено правото...”(Виж. решение № 7 от 20 септември 2000 г. по к.д. № 7/2000 г. –ДВ, бр. 78 от 26 септември 2000 г., както и редицата други решения, на които Съдът се е позовал.) В случая такива съображения липсват – и обективно, и от гледна точка на евентуалното им идентифициране и изтъкване от страна на законодателя. А и не биха могли да съществуват, като се имат предвид тесните рамки, в които законодателят е свободен да забранява извършването на стопанска дейност или да засяга правото на собственост.

Освен това, поради описания начин на приемането ѝ разпоредбата се отклонява и от принципа на правовата държава, проивъзгласен в чл.4, ал.1 от Конституцията. Съществен елемент от съдържанието на този принцип е обосноваването, разумността и предвидимостта на закона. Законодателен акт, който не е основан на някакъв отчетлив обществен (или дори значим частен) интерес и внезапно се намесва в съществуващи правоотношения и прекратява съществуващи права, очевидно не удовлетворява тези изисквания.

Според застъпването тук становище оспорената разпоредба засяга не само възникнали и упражнявани до влизането ѝ в сила права. Тя противоречи, от друга страна, на гарантираното право на вички правни субекти на свободна стопанска инициатива и на еднакви правни условия за стопанска дейност- чл.19, ал.1 и 2 от Конституцията. Става дума, следователно, и за неоправдано ограничаване правата на стопански субекти, които в бъдеще биха развивали съответната дейност на територията на визираните заведения.

По тези съображения и на основание чл.150, ал.1 и чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията на Република България правим следното

ИСКАНЕ:

Да установите противоконституционността на разпоредбата на § 26, т.2 от Закона за изменение и допълнение на Закона за лекарствата и аптеките в хуманната медицина (ДВ, бр.120 от 29 декември 2002 г.).

В съответствие с изискването на чл.18, ал.2, т.3 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд участие по делото в качеството им на заинтересувани страни трябва да вземат: Народното събрание, Министерският съвет, министърът на здравеопазването, Съюзът на фармацевтите в България, Българската търговско-медицинска асоциация, Българската медико-фармацевтична камара.

Приложения: Копия от искането за посочените заинтересованите институции и лица (съгласно чл.18, ал.5 ПОДКС).

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ:

1. *Александър*
2. *Любим Кочев*
3. *Сергей Стефанов*
4. *Михаил Гавел*
5. *Тома Томов*
6. *Тодор Бояджиев*
7. *Маден Черг. Трайков*
8. *Георги Анастасов*
9. *Георги Г. Пирожков*
10. *Асен Димитров Тагаузов*
11. *Задослав В. Илиевски*
12. *Георги Вл. Юрков*
13. *Бойко Ст. Великов*
14. *Стефан Димитров*
15. *Евгения Живкова*
16. *Асенас Павларев*
17. *Александър В. Димитров*
18. *Йордан Ст. Димов*

19. Петер Дунитров
20. Унаген Тубенев
21. Митко Ванев
22. Елена Маскарова
23. Иван Дунитров
24. Десен Мезе
25. Ружен Неве
26. Димитров Стоб
27. Благоев Хр. Сенгов
28. Мухамед Мухом
29. Анта Райчкова
30. Борис Райков
31. Света Стоб
32. Уво Станков
33. Тодор Дунитров
34. Иван Сенгов
35. Иван Стовал
36. Борис Радев
37. Любомир Панчев
38. Ружен Обичал
39. Тодора Дунитрова
40. Александар Райков
41. Борисов Борисов

- 42. Васил Кемашов
- 43. Евзени Купинов
- 44. Урмила Дюкова
- 45. Стан Саварева
- 46. Георги Точев
- 47. Стойко Иванов
- 48. Николаи Каров